

F. t. l. vedr. forbud mod tv-overvågning m.v.

socialle problemer og lignende følsomme privatlivsforhold, jf. stk. 1, enten hvis den registrerede har givet udtrykkeligt samtykke hertil, eller hvis behandlingen er nødvendig til varetagelse af en berettiget interesse, som klart overstiger hensynet til den registrerede. Videregivelse af disse oplysninger kan kun ske, hvis den registrerede har givet udtrykkeligt samtykke, eller videregivelse sker til varetagelse af offentlige eller private interesser, herunder hensynet til den pågældende selv, der klart overstiger hensynet til de interesser, der begrunder hemmeligholdelse, jf. lovens § 8, stk. 5.

Det følger af Datatilsynets praksis om persondatalovens §§ 6-8 i relation til tv-overvågning bl.a., at en tv-overvågning som udgangspunkt skal vurderes efter lovens § 6 om ikke-følsomme oplysninger, såfremt følsomme oplysninger omfattes af lovens §§ 7 og 8 kun vil indgå i sjældne situationer.

I tilfælde, hvor en tv-overvågning afslører kriminelle aktiviteter, er der tale om behandling af oplysninger omfattet af persondatalovens § 8 (oplysninger om strafbare forhold).

I en konkret sag om Dansk Supermarkeds indendørs tv-overvågning, som fandt sted i virksomhedens forretninger, og som primært havde til formål at afsløre kriminelle handlinger, har Datatilsynet udtalt, at behandlingen havde hjemmel både i lovens § 8, stk. 4, og § 8, stk. 6, jf. § 7, stk. 2, nr. 4.

I en konkret sag om Høje Taastrup kommunes indendørs tv-overvågning af bl.a. rådhusets kassefunktion med det formål at stoppe indbrud og hærværk samt tilføre tryghed til borgerne og de ansatte i kommunen har Datatilsynet udtalt, at kommunen inden for rammerne af lovens § 8, stk. 1, og stk. 2, nr. 2 og 3, kunne behandle og videregive oplysninger om strafbare forhold til politiet i forbindelse med den iværksatte tv-overvågning.

3.2.4. Den registreredes rettigheder

Persondatalovens kapitel 8-10 indeholder en række regler om den registreredes rettigheder.

Den registreredes rettigheder omfatter bl.a. ret til information om, at der indsamles oplysninger om den pågældende, jf. lovens §§ 28-29.

Det følger af persondatalovens § 29, stk. 1, at det påhviler den dataansvarlige at oplyse om sin identitet og formålet med behandlingen mv. Dette gælder dog ikke, hvis 1) den registrerede allerede er bekendt med oplysningerne, 2) registreringen eller videregivelsen af oplysninger udtrykkeligt er fastsat ved lov, eller 3) underretning af den registrerede viser sig umulig eller uforholdsmæssigt vanskelig, jf. lovens § 29, stk. 2 og 3. Oplysningspligten kan endvidere begrænses i med-

før af lovens § 30, hvis det er nødvendigt af hensyn til bl.a. statens sikkerhed, forsvaret, den offentlige sikkerhed, forebyggelse og efterforskning af straffesager, beskyttelse af den registreredes interesser eller andres rettigheder og frihedsrettigheder.

Registreredes rettigheder omfatter endvidere ret til indsigt i de oplysninger, der behandles om den registrerede selv, ret til at gøre indsigelse mod, at behandling finder sted, ret til at få korrigeret eller slettet oplysninger, der er urigtige eller vildledende, ret til at tilbagekalde et samtykke, ret til at gøre indsigelse mod at blive underkastet afgørelser, som har retsvirkninger for eller i øvrigt berører den registrerede i væsentlig grad, og som alene er truffet på grundlag af elektronisk databehandling af oplysninger, der er bestemt til at vurdere bestemte personlige forhold, og ret til at klage til Datatilsynet, jf. §§ 31-35 og 37-40.

De nævnte regler finder bl.a. anvendelse ved offentlige myndigheders og privates digitale tv-overvågning, herunder således at bestemmelserne om ret til information i persondatalovens §§ 28-29 gælder ved siden af reglerne om skiltning mv. i tv-overvågningslovens §§ 3 og 3 a, jf. ovenfor pkt. 3.1.3.

Til illustration heraf kan nævnes en konkret sag, hvor en kommune foretog tv-overvågning af flere af dens arealer, hvorom der var oplyst ved skiltning. Datatilsynet fandt, at de borgere, der befandt sig i området, via skiltningen var blevet informeret, og at yderligere underretning måtte kunne siges at være uforholdsmæssigt vanskelig, jf. persondatalovens § 29, stk. 3. Meddelelse efter lovens § 29, stk. 1, om den dataansvarliges identitet, formål med overvågningen mv. kunne derfor undlades. Datatilsynet fandt derimod ikke, at underretning af kommunens ansatte, som blev berørt af tv-overvågningen, kunne siges at være uforholdsmæssigt vanskelig. Underretning i medfør af persondatalovens § 29, stk. 1, burde derfor gives til de ansatte om bl.a. formålet med overvågningen, muligheden for videregivelse af optagelserne til politiet, opbevaringsperiodens længde, og i hvilke lokaler overvågningen foregik.

Som anført oven for under pkt. 3.2.1. er offentlige myndigheders analoge tv-overvågning ikke omfattet af persondataloven.

Privates analoge tv-overvågning omfattes af loven, i det omfang der sker systematisk opbevaring af optagelser, jf. persondatalovens § 1, stk. 2, der samtidig fastsætter, at lovens kapitel 8 og 9 ikke finder anvendelse på sådanne handlinger.

Det forhold, at lovens kapitel 8 og 9 ikke finder anvendelse, medfører bl.a., at der ikke gælder en oplysningspligt ved analog tv-overvågning. Datatilsynet